

kunde tænke os Muligheden af Justitsministerens Nærværelse, at vi vilde stille Forslag om dette Udvalg overfor en Regering, der paa Grund af sin udmærkede Fremtræden i disse Spørgsmaal havde vor mest ubegrænsede Tillid. Det er altsaa et Spørgsmaal, vi i høj Grad har været opmærksomme paa, og som vi absolut vilde drøfte, naar det senere atter kom frem. Og at vi ikke har tabt Lysten i Mellemtiden, vil ikke kunne forundre den højtærede Justitsminister efter de mange Angreb, der har været rettede mod Administrationen angaaende disse Forhold — uden at jeg derfor tager disse Angreb som Udtryk for den mest nøjagtige Sandhed.

Jeg har ikke den Opfattelse, at jeg har udtalt mig saaledes, som det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) mente at kunne befrygte, nemlig at Udvalget nærmest skulde fungere som en parlamentarisk Kommission. Det ærede Medlem syntes at frygte et overordentlig vidtspændende Arbejde med en Undersøgelse af disse Sager i alle Detailler. Med den Delikatesse, som baade han og andre raader over, og da flere af os er baade de Videnskabsmænd og Rigsdagsmænd, som han mente var vel egnede til at undersøge denne Sag, nærer jeg imidlertid den Opfattelse, at det skal lykkes nogenlunde hurtigt at naa til et Resultat.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg sige, at jeg har ikke forvekslet de tre Synspunkter: Indrejsetilladelse, Opholdstilladelse og Udvisning, og netop fordi jeg ikke forvekslede dem, har jeg ikke ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag villet opholde mig ved de Tilfælde, der kommer ind under Indrejsetilladelse og Opholdstilladelse, idet jeg anerkendte, at man i hvert Fald ikke ved dette Lovforslag kunde gribe ind her, da Ministeren handlede i Kraft af en almindelig Lovbemyndigelse. Derimod har jeg Grund til at ønske Sagen henvist til et Udvalg, forsaavidt angaar det Omraade, som denne Lov spænder over, altsaa de egentlige Udvisninger Forlængelse af Justitsministerens Tilladelse til at foretage egentlige Udvisninger, til Trods for, at vedkommende har haft fast Ophold her i Landet i to Aar, og jeg har ikke tænkt paa at udvide dette Udvalgs Arbejde længere end til at omfatte Fremskaffelsen af Oplysninger om de Principper, der følges fra Justitsministeriets og Statspolitiets Side med Hensyn til disse Udvisninger. Der er her Forhold, som man utvivlsomt bedre kan faa oplyst og fremdraget i et Udvalg end fra denne

Talerstol. Jeg vil derfor nøjes med til Slut at sige til den højtærede Justitsminister, at jeg naturligvis er enig med ham i, at de Mennesker, der nyder godt af Landets Gæstfrihed, maa holde Landets Love, og jeg kan som Følge deraf ikke protestere imod, at de, der personlig gør sig skyldige i Gadespektakler af en i hvert Fald noget mere ondartet Beskaffenhed, ikke bør have Lov til at være her. At det samme gælder „Varefordyrene“, synes jeg var et mærkeligt Udtryk af den højtærede Justitsminister, for hvis Varefordyrelse var en Grund til Udvisning, vilde der sikkert blive noget folketomt i Danmark; jeg tænker, der maa foreligge noget andet end ligefrem Varefordyrelse, ellers vilde det jo føre til, at en hvilken som helst Handelsmand eller Forretningsmand maatte udvises. Med Hensyn til de saakaldte syndikalistiske Elementer vil jeg sige til den højtærede Justitsminister, at der, selv om det maaske forekommer ham uforstaaeligt, ogsaa er syndikalistiske Elementer, som i og for sig kan siges at ville overholde Landets Love.

Jefsen Christensen: Det er det ærede Medlem Hr. Jørgen Møllers Sammenligning mellem de Udvisninger, der nu finder Sted, og de Udvisninger, der fandt Sted under det preussiske Styre, der kalder mig frem. Denne Sammenligning er fremsat fra sønderjydsk Side, og den bør ogsaa imødegaas fra sønderjydsk Side, thi der kan her slet ikke taales nogen Sammenligning. Jeg antager, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Møller er gammel nok til at kunne huske Begivenhederne i 1898, 1899 o. s. v., da det at „falde Staten til Besvær“ bestod i, at de paagældende tjente hos en Mand, som gjorde Brug af sin lovlige Ret til at gaa til et dansk Møde og være Medlem af en dansk Nationalforneing, eller hvor en Person, der var i Slægt med en Mand, som vovede at gøre Brug af sine lovlige Rettigheder, udvistes, skønt han var bosiddende, var Optant, havde opfyldt alle sine borgerlige Forpligtelser, havde fyldestgjort det, der stod i Bestemmelsen om Optanter, hvorefter de, naar de overholdt Landets Love, ikke maatte fra Statsmyndighedernes Side lide Overlast paa Person eller Ejendom. Der var Optanter, som blev udvist, fordi de faldt Staten til Besvær, skønt de optraadte efter Landets Love og kun gjorde Brug af deres lovlige Rettigheder. Jeg synes, at denne Sammenligning bør og skal tilbagevises med det tilbørlige Eftertryk; her er slet ingen Sammenligning mulig. Paa den anden Side tror jeg, — det fremhævede den højt-